

— „О, Хенрихе, . . . скоро в'монастирския домъ
 Ще бждемъ ние, но доста този ромъ
 Си пилъ ти въ лютия мразъ,
 Че сили ще хвъркнатъ и тежко тогазъ; . . .
 Тукъ въвъ снѣжнитъ могили
 Ще тръпнешъ ти, приятелю мили“ . . .

Но пжтникътъ измръзналъ и ослабналъ билъ,
 Спиралъ вече той, безъ сили осталъ
 И отъ мжка рома той безмѣрно пилъ . . .
 Изчезнали сили, замаялъ се свѣтъ и,
 (катъ камъкъ хвърленъ), въ снѣга той падналъ.
 Скръщналъ зѣби си, извъртѣлъ очи,
 А вѣтрътъ грозно пакъ зель да бучи.

III.

Послѣдни сили другаря му събралъ,
 Стигналъ монастиря, въздъхналъ и казалъ,
 „О, бѣдний мой Хенрихе! Що ли с'тебъ ще стане“...
 И посегналъ треперливо звънчето да хване.

Вратарьтъ скоро дочулъ трепетний звонъ . . .
 „О, отче мой, скоро, тамъ на онзи наклонъ
 „Другарьтъ ми падна!“ И, безъ да посочи,
 Рухналъ, като гръмнатъ, на леденитъ плочи.

Въ мигъ монаха къмъ върха се впусналъ
 И — „Барри!“ — на куче тамъ викналъ:
 — „Хей, тамъ, в'снѣга, човѣкъ е падналъ! Разбирашъ?
 — „Хайде скоро! Падналигъ ти намирашъ“ . . .

IV.

Катъ баща замисленъ за изгубений си синъ,
 Всрѣдъ мжглата снѣжна, Барри е саминъ . . .

И шиба го хала, замитатъ вихрушки,
 А той погледъ вперилъ, души и крачи юнашки.